

Duy Tân “Mái nhà thứ 3”

Với nhiều người, Duy Tân là “mái nhà thứ hai” nhưng với riêng tôi, ngôi trường này là “mái nhà thứ ba”. Vì sao ư? Bởi một lẽ rất ư đơn giản, tôi chỉ là sinh viên lớp văn bằng hai của ĐH Duy Tân vào ban đêm. Ban ngày tôi là thành dân của trường ĐH Ngoại ngữ Đà Nẵng.

Nhanh thật! Thoắt cái đã 6 tháng học dưới mái trường này, trang kỉ niệm trong tôi cũng đã dày thêm. Những buổi học cùng bạn bè, những buổi liên hoan của lớp... Tất cả đã để lại trong tôi những ấn tượng sâu sắc. Cũng nhờ bén duyên với ngôi trường này mà tôi đã có thêm nhiều người bạn mới, thân thiết và tốt bụng. Cũng bằng đèn phấn trắng, cũng bàn ghế gỗ rất đỗi bình thường mà sao tôi thấy phòng học lớp B15QTH2 thân thương đến lạ! Học tại đây, thường xuyên nói chuyện, làm bạn với những người bạn đã đi làm khiến tôi trở nên trưởng thành. Được học ở Duy Tân - một môi trường năng động khiến con nhóc rụt rè, ít nói là tôi cũng dạn dĩ hơn nhiều. Mỗi buổi tối đến lớp là niềm vui của tôi, thậm chí còn vui hơn lớp học ban ngày.

Cả ngày học hành căng thẳng, bận rộn, rồi đến tối - lại học 5 buổi/tuần, quả là không dễ chút nào, người tôi mệt nhoài. Nhưng nhờ sự giảng dạy nhiệt tình, dễ hiểu, thu hút của thầy cô, cơn buồn ngủ trong tôi biến mất. Thay vào đó là sự say mê, hứng thú. Có nhiều lúc, tôi mong mau đến tối để được đi học. Trong thời gian học vừa qua, người đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi là thầy Đỗ Văn Tính - giảng viên bộ môn Kinh tế vĩ mô. Bài giảng của thầy có sức cuốn hút thật lạ, những con số, những khái niệm khô khan của môn học qua lời giảng của thầy cũng trở nên có hồn. Vừa dạy thầy vừa xen vào những câu nói hài hước làm cho không khí học tập vô cùng thoải mái, như thể “học mà chơi, chơi mà học”. Quả thật lần đầu tiên trong đời tôi được học một người thầy trẻ, có phong cách giảng bài ấn tượng và hấp dẫn đến thế? Tôi nhớ mãi câu nói đùa chí lý của thầy: “Học kinh tế vĩ mô, đầu óc các anh chị phải mở rộng ra, phải vĩ mô như cái tên môn học, chứ cứ máy móc như đầu óc Đôremon là không được rồi? Muốn vậy, hằng ngày phải siêng đọc báo chí, để tích lũy thêm kiến thức”. Cũng nhờ câu nói vui của thầy mà con nhóc biếng đọc là tôi đã tranh thủ cập nhật thêm thông tin hằng ngày để mà học tốt hơn. Chứ ở nhà ba khuyến mãi điều này mà tôi có thực hiện được đâu! Thế mới lạ cơ chứ?

Những buổi tối mệt mỏi, lang thang tìm chút bình yên trong công viên, chợt thấy ánh đèn ĐH Duy Tân bật sáng, bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến cái tên ngôi trường này. Hy vọng ngôi trường yêu quý này sẽ theo kịp bước tiến của thời đại như chính cái tên của nó. Thời gian rồi sẽ xóa nhòa đi tất cả, thời sinh viên rồi cũng xa nhưng ắt hẳn có nhiều

điều tôi không thể nào quên được, đặc biệt là Duy Tân-“mái nhà thứ ba” của tôi-nơi có có những người bạn hiền lành, tốt bụng và cực kỳ năng động. Và có cả những bậc kỹ sư tâm hồn đầy nhiệt huyết luôn biết truyền lửa cho sinh viên trong mỗi tiết học... Sẽ nhớ, nhớ lắm! Khuya vắng, lòng nặng trĩu, ra ban công hóng mát, lại thấy ánh đèn mang tên ĐH Duy Tân rực sáng trên cao.....Hy vọng tiền đồ của ngôi trường này cũng sẽ mãi sáng ngời như ánh đèn đó!Rồi lại nghĩ đến tương lai của mình!Chờ đợi... tin tưởng!

(NGUYỄN TRẦN HOÀNG UYÊN-LỚP B15QTH2-ĐH DUY TÂN)